

Председник Томас С. Монсон

Избори

Увек бирајмо теже али исправно, умесно лакше али погрешно

Браћо и сестре, пре него што започнем своју званичну поруку за данас, желео бих да најавим четири нова храма, који ће наредних месеци и година бити изграђени на следећим местима: Кито у Еквадору, Хараре у Зимбабвеу, Белем у Бразилу и други храм у Лими, у Перуу.

Када сам постао члан Већа дванаесторице апостола године 1963, било је 12 храмова у функцији у целој Цркви. Са посвећењем храма Центар града Прово пре две недеље, сада је 150 храмова у функцији широм света. Колико смо само захвални за благослове које примамо у тим светим домовима.

А сада, браћо и сестре, желим да изразим своју захвалност за прилику да поделим неколико мисли са вама овог јутра.

Недавно сам размишљао о изборима. Неко је рекао да се врата историје окрећу на малим шаркама, као и људски животи. Избори које правимо одређују нашу судбину.

Када смо напустили своје предсмртничко постојање и закорачили у смртност, понели смо са собом дар слободе избора. Наш циљ је да стекнемо небеску славу,

а избори које правимо ће, великим делом, одлучити да ли ћемо досећи свој циљ.

Већини вас је позната Алиса из класичног романа Луиса Керола *Алиса у земљи чуда*. Сетићете се да она долази на раскрсницу два пута испред себе, где се сваки пружа ка напред али у супротним смеровима. Док размишља којим путем да крене, суочава се са мачком Кезалом кога Алиса пита: „Који пут да следим?”

Мачак одговара: „Зависи где желиш да идеш. Ако не знаш где желиш да идеш, није важно којим путем идеш.”¹

За разлику од Алисе, ми знамо где желимо да идемо, и *важно* је којим путем идемо, јер пут који следимо у овом животу води до наше дестинације у следећем животу.

Надам се да ћемо изабрати да изграђујемо у себи јаку и моћну веру која ће бити наша најефикаснија одбрана против планова противника – стварну веру, веру која нас подржава и која ће учврстити нашу жељу да бирамо исправно. Без такве вере не стижемо нигде. Са њом, можемо остварити своје циљеве.

Мада је важно да мудро бирамо, биће тренутака када ћемо правити непромишљене изборе. Дар покајања, који је обезбедио наш Спаситељ, омогућава нам да исправимо свој курс, да бисмо могли да се вратимо на пут који нас води до небеске славе коју тражимо.

Надам се да ћемо задржати храброст да се одупремо популарном мишљењу. Увек бирајмо теже али исправно, уместо лакшег али погрешног.

Док размишљамо о одлукама које свакодневно доносимо у свом животу – било да је то овај или онај избор – ако бирамо Христа, биће то прави избор.

Да тако може увек бити, моја је искрена и понизна молитва, у име Исуса Христа, нашег Господа и Спаситеља, амен.

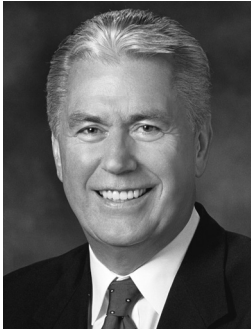
НАПОМЕНА

1. Прилагођено из Lewis Carroll, *Alice's Adventures in Wonderland* (1898), стр. 89.

Учења нашег времена

Од маја до октобра 2016, лекције Мелхиседековог свештенства и Потпорног друштва четврте недеље припремају се из једног или више говора датих на априлској генералној конференцији 2016. У октобру 2016, говори могу бити изабрани било са априлске било са октобарске генералне конференције. Председници кочића и подручја бирају који говори ће се користити у њиховим областима, или за то могу задужити бискупе и председнике огранака.

Ови говори су доступни на многим језицима на conference.lds.org.

Председник Дитер Ф. Ухдорф,
други саветник у Првом председништву

Однеће вас кући на својим раменима

Баш као што Добри Пастир проналази своје изгубљене овце, ако само уздићете своја срца до Сјасијеља свећа, пронаћи ће и вас.

Једна од мојих незаборавних успомена из детињства почиње звуком удаљене сирене како ме буди из сна. Недуго после тога, још један звук, хук и шкрипа пропелера, све јача и јача, све док не протресе сам ваздух. Добро припремљени од стране наше мајке, ми деца грабимо своје торбе и трчимо до брда у атомско склониште. Док јуримо кроз мркли мрак, зелене и беле бакље падају са неба маркирајући циљеве за бомбардере. Иронично, сви називају ове бакље божићним јелкама.

Имам четири године, и сведок сам света погођеног ратом.

Дрезден

Недалеко од места где је живела моја породица налазио се град Дрезден. Они који су живели тамо били су сведоци дешавања на хиљаде пута горих од онога што сам ја видео. Масивне ватрене стихије, изазване хиљадама тона експлозива, протутњале су Дрезденом, уништивши преко 90 посто

града и оставивши за собом само крш и пепео.

У трен ока, град који је некад био познат по надимку „Кутија за накит“ више није постојао. Ерих Кестнер, немачки писац, написао је о разарањима: „Хиљаду година њена лепота се градише, за њено уништење једна ноћ беше довољна.“¹ Током свог детињства нисам могао да замислим како би се могло превазићи уништење ратом који је наш народ започео. Свет око нас се чинио потпуно безнадежним и без будућности.

Прошле године сам имао прилику да се вратим у Дрезден. Седамдесет година после рата, овај град је опет „Кутија за накит.“ Рушевине су рашчишћене, а град је обновљен, чак и побољшан.

Током своје посете, видео сам предивну лутеранску цркву, Фројенкирхе, Цркву наше Госпе. Први пут саграђена 1700-тих, била је један од Дрезденових блиставих драгуља, али рат ју је претворио у шаку крша. Дути низ година је

остала у таквом стању, док коначно није одлучено да се Фројенкирхе поново изгради.

Камење уништене цркве је сачувано и заведено у каталог, и, где је то било могуће, коришћено у реконструкцији. Данас можете да видите то камење потамнело од гаражи како се истиче на спољашњим зидовима. Ти „ожиљци“ нису само подсетник на ратну историју ове грађевине, већ су и споменик наде – величанствени симбол људске способности да створи нови живот из пепела.

Док сам размишљао о историји Дрездена и дивео се иновативности и решености оних који су обновили оно што је било потпуно уништено, осетио сам слатки утицај Светог Духа. Помислио сам са сигурношћу да, ако човек може да узме рушевине, крш и остатке разореног града и изгради задивљујућу структуру која се уздиже према небесима, колико ли је само способнији наш Свемоћни Отац да обнови своју децу која су пала, муче се или су изгубљена?

Није битно колико нам се чини да су нам животи уништени. Није битно колико су гримизни наши греси, колико је дубока наша огорченост, колико су усамљена, напуштена или повређена наша срца. Чак и они који су без наде, који очајавају, чије је поверење злоупотребљено, интегритет нарушен, или су се окренули од Бога, могу да се обнове. Осим ретких синова пропасти, ниједан живот није толико оштећен да се не може обновити.

Радосне вести јеванђеља су ове: због вечног плана среће који нам је

пружио наш брижни Небески Отац и преко бескрајне жртве Исуса Христа, не само да се можемо откупити за наше пало стање и обновити до прочишћења, већ можемо и да превазиђемо смртничку машту и поставимо наследници вечног живота и уживаоци Божје неописиве славе.

Парабола о изгубљеној овци

Током Спаситељеве службе, верске вође из тог периода нису одобравале време које је Исус проводио са људима које су они обележили као „грешници.“

Можда је у њиховим очима Он толерисао или чак одобравао грешно понашање. Можда су мислили да је најбољи начин да се помогне грешницима да се покају кроз осуђивање, исмевање или срамоћење.

Када је Спаситељ приметио како размишљају фарисеји и писари, испричао је причу:

„Који човек од вас имајући сто оваца и изгубивши једну од њих не остави деведесет и девет у пустињи и не иде за изгубљеном док је не нађе?

И нашавши дигне је на раме своје радујући се.“²

Ова парабола је вековима традиционално интерпретирана као позив да се покренемо, вратимо изгубљену овцу и досегнемо оне који су изгубљени. И мада је то дефинитивно прикладно, питам се да ли је то све.

Да ли је могуће да је Исусов циљ, пре и поврх свега, био да поучи о делу Доброг Пастира?

Да ли је могуће да је сведочио о Божјој љубави према својој непослушној деци?

Да ли је могуће да је Спаситељева порука да је Бог у потпуности свестан оних који су изгубљени - и да ће их пронаћи, пружити им руку, и спасити?

Ако је то случај, шта би овце требало да ураде како би се квалификовале за ову божанску помоћ?

Да ли овца треба да зна како се користи компликовани секстант за

израчунавање координата? Да ли је потребно да зна како се користи навигација за лоцирање свог положаја? Да ли јој је потребна стручност у креирању апликације за позивање у помоћ? Да ли је овци потребан пристанак спонзора пре него што дође Доброг Пастира да је спасе?

Не. Дефинитивно не! Овца заслужује божански спас једноставно зато што је вољена од стране Доброг Пастира.

По мом мишљењу, парабола о изгубљеној овци спада у оне одломке из Светих Писама који уливају највише наде.

Наш Спаситељ, Доброг Пастир, познаје вас и воли. Он вас познаје и воли.

Зна када сте изгубљени, и зна где се налазите. Познаје вашу жалост. Ваше тихе вапаје. Ваше страхове. Ваше сузе.

Није битно како сте се изгубили - да ли због сопствених лоших избора или због околности које нису под вашом контролом.

Једино је битно да сте ви Његово дете. И Он вас воли. Воли своју децу.

Пронаћи ће вас зато што вас воли. Радосно ће вас подићи на своја рамена. А када вас доведе кући, рећи ће свима: „Радујте се са мном: ја нађох своју овцу изгубљену.“³

Шта морамо да учинимо?

Али, вероватно се питате, у чему је штос? Сигурно морам да урадим нешто више од чекања да будем спасен.

Иако Небески Отац жели да Му се врате сва Његова деца, неће никога присиљавати да иде у рај.⁴ Бог нас неће спасити против наше воље.

Шта онда морамо да учинимо?

Његов позив је једноставан:

„Обратите се к мени.“⁵

„Дођите к мени.“⁶

„Прикључите се мени и ја ћу се прикључити вама.“⁷

На тај начин Му показујемо да желимо да будемо спасени.

Потребно је мало вере. Али не очајавајте. Уколико не можете одмах да овладате вером, почните са надом.

Ако не можете да кажете да знате да Бог постоји, можете се надати да је тако. Можете желети да верујете.⁸ То је довољно за почетак.

Потом, ослањајући се на ту наду, досегните до Небеског Оца. Бог ће усмерити своју љубав према вама, и отпочеће своје дело спасавања и трансформације.

Временом ћете препознати Његову руку у свом животу. Осетићете Његову љубав. А жеља да ходамо у Његовој светлости и следимо Његов пут, рашће са сваким нашим кораком.

Ове кораке вере називамо „послушност.“

То није популарна реч у данашње време. Али, послушност је драгоцену начело у јеванђељу Исуса Христа, јер знамо „да ће сав људски род бити спасен преко Христовог помирења, покоравањем законима и обредима јеванђеља.“⁹

Док јачамо веру, морамо да увећамо и верност. Раније сам цитирао немачког писца који жали због разарања Дрездена. Такође је срочио: „Es gibt nichts Gutes, ausser: Man tut es.“ За оне који не разумеју небески језик, превод гласи: „Ништа није добро уколико ти то не учиниш.“¹⁰

Ви и ја можемо веома речито говорити о духовним питањима. Можемо задивити људе својим оштроумним тумачењем религиозних тема. Можемо приповедати о религији и „сањати о [нашим] становима горе.“¹¹ Али, ако наша вера не промени начин на који живимо - ако наша уверења не утичу на наше свакодневне одлуке - наша религија је узалудна, а наша вера, ако не мртва, сигурно није у добром стању, и у опасности је од постепеног слабљења.¹²

Послушност је витални елемент вере. Послушношћу сакупљамо светлост у своје душе.

Али, мислим да понекад погрешно тумачимо послушност. Можда видимо послушност као циљ сам за себе, уместо као средство до циља. Или ћемо метафоричким чекићем послушности ударати по гвозде-ном наковњу заповести, у покушају да обликујемо оне које волимо, сталним загревањем и понављаним разбијањем, у светије и небескије творевине.

Нема сумње да нам је у одређеним тренуцима потребан строг позив на покајање. Сигурно има неких до којих се једино на овај начин може допрети.

Али, можда постоји још једна метафора која би могла да објасни зашто следимо Божје заповести. Можда послушност и није баш процес савијања, увртања и разбијања наших душа у нешто што нисмо. Уместо тога, она је процес којим откривамо од чега смо заправо саздани.

Створени смо од стране Све-могућег Бога. Он је наш Небески Отац. Ми смо буквално Његова духовна деца. Направљени смо од небеске, најдрагоценије и високо прочишћене материје, и стога носимо у себи трачак божанског.

Међутим, овде на земљи наше мисли и дела постају оптерећени оним што је искварено, несвето и нечисто. Прашина и прљавштина

света прљају наше душе, отежавајући нам да препознамо и упамтимо своје наслеђе и сврху.

Али ништа од свега овога не може променити нашу суштину. Божанствена основа наше природе остаје. А оног тренутка када одлучимо да окренемо своја срца нашем вољеном Спаситељу и закорачимо на пут следбеништва, дешава се нешто чудесно. Божја љубав испуњава наша срца; светло истине испуњава наше умове; почињемо да губимо жељу да грешимо; и више не желимо да ходамо у тами.¹³

На послушност више не гледамо као на казну већ као на ослобађајући пут ка нашој божанској судбини. И постепено исквареност, прашина и ограничења ове земље почињу да се губе. Временом се непроцењив, вечни дух небеских бића открива унутар нас, а зрачење добротом постаје наша природа.

Заслужујете спасење

Браћо и сестре, сведочим да нас Бог види онаквима какви заиста јесмо – и Он сматра да заслужујемо спасење.

Можда имате утисак да вам се живот распада. Можда сте сагрешили. Можда сте уплашени, љути, ожалосћени, или вас мучи сумња. Али, баш као што Добри Пастир

проналази своје изгубљене овце, ако само уздигнете своје срце до Спаситеља света, пронаћи ће вас.

Спасиће вас.

Подићи ће вас и ставити на своја рамена.

Однеће вас кући.

Ако смртничке руке могу да пре-творе крш и рушевине у предивни дом молитве, онда можемо да будемо сигурни да наш Небески Отац може и хоће да нас обнови. Његов план је да нас обликује у нешто много веће од онога што смо били – много веће него што можемо да замислимо. Сваким кораком вере на путу следбеништва, стасавамо у бића вечне славе и бескрајне радости за која смо створени.

То је моје сведочанство и моја понизна молитва, у свето име нашег Учитеља, у име Исуса Христа, амен.

НАПОМЕНЕ

1. Видети Erich Kästner, *Als ich ein kleiner Junge war* (1996), стр. 51–52.
2. Лука 15:4–5.
3. Лука 15:6.
4. Видети „Know This, That Every Soul Is Free,” *Hymns*, бр. 240.
5. Јоило 2:12.
6. Матеј 11:28.
7. УИЗ 88:63.
8. Видети Алма 32:27.
9. Чланци вере 1:3.
10. Erich Kästner, *Es gibt nichts Gutes, ausser: Man tut es* (1950).
11. „Have I Done Any Good?” *Hymns*, бр. 223.
12. Видети Јаковљева посл 2:26.
13. Видети Јован 8:12.